ꝑcij, dñat calorem cum eo ꝓ, gñe ꝑducturꝫ erat Lª ignis, & impediꝫ dicit, n' tñ violentatꝫ, calorem .n. ꝑ, n' aliam ꝑtem ꝑducturꝫ erat. Ad subtiõ näly, Rñdet Xti dictũ subtiõ, n' ꝺ ꝑtẽ eiusdẽ näy, Lª .n. ꝺ cuãs, & limitatas; Qª mentes, & infinitas, gõ gmuy subtiõ ingenatas, supleat creatam, cum hõ ꝺ Xti eiusdẽ oõ näy, dicũt violentari näs, sic immittat ꝑ ueceꝫ nälem subtiõm. Rñdet ignem .B. de ꝑ sñs näy violentari, qa ignis B. ꝑducit ꝑtẽ eiusdẽ näs, Sed hoc te sufficit, ne ꝺcꝫ violentiã n' ngarit, Ad satis ẽ, qꝺ ꝑtes, te diuersa näy concurriant in aliqua rei, sm̃ gñe ꝑtis ꝑtiale eundẽ effectũ, saltem in gẽ; qꝺ n' ꝓtendat in eqm̃ actũ, cum subtiõ näly humanitatꝫ, & subtiõ Xti dini, aliquid saltem inueniant, in qo ꝺ ꝑtes sit tãy näs, qꝺ ea nõ ꝺcat independens a suppõ. Et ꝺ le subtiõm, qꝺ võ hoc satis sit, ne dicat violentiã ꝑtat, qa näs, in ẽ violentatꝫ, in gñe n' ꝑducit tãm, q̃ creante näm subtiõt, hoc .n. nõ pertinet, Sed iam humanitatꝫ petita ꝺ subtiõm Xti, & in humanitꝫ dat, ut subtiõt nobiliorẽ nõ, qꝺ effectum iẽt subtiõ cuãs; gõ n' violentatꝫ humanitatꝫ, manet cum longe nobiliori nõ, sibi conpetens sit.

Quarꝫ Rñ, ad ꝓbatiõm Diuini dubij, & argñ subtilis. & humanitatꝫ ꝺ dini, Rñdet appetitũ nälem, ad ꝓpriam, & nälem subtiõm, an uerũ appetitꝫ hũ näly humanitatꝫ effectiuine actiuitatꝫ sit, & subtiõm Xti non supponens. Et quia ꝓbat, satis ꝓponꝫ ex Ethicꝫ d. 1. g. 1. a.t. appetibilem ꝺ in appetitu innatu, & elicitu; Elicitꝫ ẽ actꝰ ꝑtis appetentis, quo ꝑfecta ägnõe ꝑtur, in quem tẽdit: Innatꝰ võ appetitum ẽ ꝓpensionem ingenitã ab Rñ, ꝑ qꝫ inclinat in id, qꝺ sibi näle ẽ inuenit; & appetitꝫ n' ẽ aliqd superadditꝫ, uel in ꝑ ẽ cuius n' sit actꝰ, Sed sit illamet rei, & dicit appetitꝫ innatꝫ in innatꝫ appetitꝫ comparat cum sua ꝑfectione näli, & ꝑfectiui; non qꝺ ꝑtes näly, & appetitꝫ innatꝫ varietꝫ adepta suas ꝑfectiones, qꝺ ea n' ꝑtat cum hũ appetitꝫ innatꝫ sit, gñe ipsamet ꝑtes in toto, aut illo ꝑtes, sed qꝺ diuerso nõ ꝓpenꝫ ad suas ꝑfectiones, gnõ eam sit, & gnõ illa caret. Hꝫ ꝑtis.

Rō 2º. Appetitus elicitus humanitatis ad suam subsistiam nālem, ē gō naturalis, nec gō dari talem appetitū in humāte p dīm ad ppriam subsistiam nālem. Rō huius rei, q̄a appetitus elicitus ē actus voluntatis, sequēs bonū ēm, q̄ vnam p̄fectionē alterī p̄fert. Sō implicat, q̄ vllus p dīm, effectiue cognitus, exercēs subsistiā Verbi dīni, comparatus cum subsistiā nāli, p̄ferat nālem subsistiam humanitatis subsistiæ Verbi: Voluntas ē q̄ dīna, semp ordinatissima exit in suos actus; gō nunqām appetitus elicitus demabit suam subsistiam nālem, hoc n. foret illam p̄ferre subsistiæ Verbi infinitæ. Nec dicas amare vnamq; vtramq; deū, suam scilicet, & hāte subsistiam, q̄a hæ subsistiæ ita se habent, vt pfectio vnius n dēt alterī; q̄d in eā fuit, cur in humāte p dīm vnitæ ad subsistiam Verbi, impeditus fuerit subsistiæ nāli. Rō 2º in humāte p dīm, et p̄ut d̄ctum subsistia Verbi dīni, dat appetitui innatum nālem, sibi nāli subsistiæ q̄ minime desiderium. Ita et Vasq. 3. p. d. 34. c. 2. n. 4. Cui ita adhæreo, vt opportune tibi, vbene examinata, mihi placere nequeam probari. Pbo dare videam, q̄niam appetitus innatus nāli q̄ minime desiderij, nō ē affectus alicui⁹ elicitus, nō ē ipsa pbo nāli natura, q̄ ni p̄sentī ē nāi humānæ, nisi sua p̄fectione, q̄ subsistiæ nāli; q̄ nāe cuiq; ē sub sec̄o respectu ē appetitus desiderij: Sō nāi humānæ p dīm, tā Verbi nobilissimi Dei subsistiæ, adhuc subsistiæ subsistiæ privatæ, et manet sub nāe, gō appetitus innatus tales nāe, nunqām ab ea tollet, nec extinguet, donec ipsa p manserit, q̄nq; hoc pugnans intentū beatificari, si alterum posset; consō nihilominus hanc rōnem 2º, q̄niam eodē ictu mortes, ille appetitus innatus nāli ad nālē Deū, q̄nq; ipse patriæ Deus videat, et visione beat beatans, et ē ultimus supnāli; adhuc nihilominus humānæ Verbi nālem in opposito, vt illa nāli appetitus sibi p̄portionata valuit: gō dīnq; humāte p dīm Verbi infinitæ sit subsistiæ Verbi insitæ, humanæ longe nobiliore, adhuc tū mortificatus n̄ erit appetitus innatus nāli ad ppriam subsistiam. Confirō 2º, qa mia 2ª, q̄nq; ē sub vna p̄fectione, alias et appetibilis, sit, et sic nec habendus;

appetitu ad propriam substiam; quiam ex eo appetitu, aliqlis molestia, felici illi statui aliena, et aliqlis difformitas a divina voluntate sequetur; qa de facto aiae beatae, q corporibus carent, hēt appetitu innatu ad propria corpora; imo aliqm elicitum, et simplicem affectum; Nec tn aliquid molestiae interim patiuntur, dum corpore carent, et maxime cōfrantur divinae voluntati; gō silitr nā rū substiae se hēbit, nec dicetur difformis divinae voluntati, q cum nām condidit, talem appetitu innatum, dum inserunt, voluit ut hēret.

Sectio 2a

Quid positivum addat substia nae, et quae roē ab ea de facto, et de possibili distinguatur?

Cognoscimus perfectiori mō, qd positivum suppūm addat humanitati, seu quid substia cōpleta, diversum sit ab humanitate, aut a qūcis alia substia in abstracto, si prius videamus, qd n sit; sed n aliqndo, n solum in cognitione creatorum, sd et creatoris procedit, cognoscimus nanq Deum, cognoscendo, n ee fitum, n mensurari tempore, et ex similibus negibus; sd et in praesenti, cognoscemus substiam, cognoscendo, qd n sit, ac tandm positive, qd sit intelligemus.

Quaeres 1o, ut sit difia induans, id qd substia cōpleta, sive suppūm addit sup nām; Retr negative cū Suar. d. 34. s. 3. n. 12. pr 1o, qa n solum 2a substia, sd et 2a, ut diximus ss suppa, sd haec n possit addere sup humitate difam singlarem, cum qdqd hēant sit coē; gō suppūm saltem coē, n addit sup nām, difam induante. Dices saltem suppūm singlare addere sup nām difam induantem, sd onditr oppositu, quiam ex humitate, hēt totum qd naricum e, ad indoem illius humitatis; sd caret substia creata, q suppūm creatu in ee suppositi creati constituit; gō induans difa, et id qd suppūm addit nae, n ss idm. Pr 2 ex illis q diximus ad Sm lib. Meph. d. 1. s. 3. ubi probavimus difam induantem, n atqui a nā cujus difa erat ape rei, sd solum roē, atq substia, ut infra ordinem

dequid modaliū ab subiecto, qō nō ḋ diffīa indiuiḋ.

Ad 2ū; Ppō suppōnō ad nūc entiam, ꝙ hoc subiectū dicat. Illud ni sal qđā ēssemanens ḋ, ḡdo primus ꝓ subiectō sit entiā. ꝙ Ppō ad nūc entiam nō duplam, ꝙ addat nūc ab ḡlem entiam, modalem subiectū (cum .x. dicūt primus subiectum ēē nūm ḡdm, ḋ entiā nō dequid aut cuius ḋ entiā euidens ḋ subiectum Hoc dicens entitatem, modalē dicām a nūc, ḡre de nūc coicando tribuit. Vñ ad hoc entiā, nō ḋ quō plen; Solum igit excitat quō de entiā nūc, ꝙ primus ꝙ nūc dicus Ḡ. put quis alia, nullam aliam dicit entiam. Ḡter entiam sua subiectū, ꝙ Ppō suppōnō nihil addat sup nūm, Ḡter entiam ipsius nūc? Ad hoc ultimum dicendū apparet ex Ḡ. dt. 1. q. 3. a. 3. ad argū ī 2am edōne. Sancthy 1. Met. q. 17. Ꝙ Thomistæ nō pauci, gnāliq variant, ni mō explicandō, q̄ pacto entiā obtineat ad suppōnō, illudq constituat ipsum finitā nūmo opiōnē qa celebriq ḋ illud solum dicimus entiam sine dentiam obtinere, mitigamus. Suppōnō ḋ subiectō ꝙ entiq, ꝺ entiā subiectiq ḋ, q facit ꝙ le extenē, qō entiā subiectiq ḋ, q ultimo complet suppōnō, scīa ḋ subiectō. Nō suppōnō ēē subiectum ꝙ le entitentem, nō tñ quia nō ꝙ le extendens. Nam extenē ḋ solum ēē extensū cāp, qđ ēē pōt, dum ni accidit, qa suppōnō sit, qnō ni subiectō, ut pōt ni unionē subiectiq, q nō solum extat, ꝺ ut ꝙ le extens, qnō ꝙ le subsistant: Substare ni dicit extenē ꝙ le ultimatē, ꝙ nō dependentiā a subsistentiā, ḋ subiectō pueni a subsistō, q̄ gnāliq dicō ab entiā subiectō, ut inhærentiā, q̄ accidēs pendet ab alio, nūs ḋ dicō ab entiā accidēs.

Verbō nunc directa, cuius scias. d. 34. s. 4. qu. 16. ꝙ Vasq. d. 31. ni 3. p. c. 4. n. 17. Entiam nullo nō pacto ēē subsistens. 2ū qa entiq ut dicta ḋ ad primū Met. tot. Ḡgiē viorū ab eēa. Subsistēs, ut dicunq infīa dicōnē modaliq, qđ nō ni caden ng. tñ. idm sonant ape rei, cui nō apī ni dependēs a nūo. Ad 2ū ex ipsis ꝓbabiliq entiā, ḋ subsistō. Entiā sol constituit nemo entiās qđ, ḋ gnāliq sit entiā subsistēs, nō faciē quia ni dependentem a subsistentiā, ut constat ni dicō subsistentiq nūmō, q̄ a nūo dependent, ut a subsistentiā: Substantia autem

sempfacit uno indistinctissimo actu intellectante; gō in aperij, Sōl
ipse Deus separatus, n̄ essent aperij eadem ny entitas, & substitia
tūs Ch̄, qa entitas sit latissima, cōis & n̄ actum nūq; d̄ et qualitati-
bus, & n̄ actum substā. Sō et quātū, gō suppōnō n̄ addit nūc en-
titatēm; gēnis illa nāra Sōr, pōr ānis, qa entitas & illa, & ny & entra
cōis, sō ny & entra cōis; sine in Sorte pcūy, & sine substitia substa,
gō sit indistinctio n̄ addit, sup̄ addity, entiam; ita nra substitia sup̄
substam entiam addit. Mm: in allegata, pōr in Deū, ubi Sōl dō
entijnis, & hō intelligāmus. pōr eadem mm: in substia, in humanitē &
dēi, & hōc suam entiam, & easet ppria substia, gō evidenter infert,
gō substia, & entitas aperij distinguunt, sic dm̄ vias monet sine alia.

Quod vō humanitas & dēi ppria entitas ideā, & n̄ en-
titas Ch̄i increata extāt (& alia opposita intelligat)
docet Lata Vasq. 1. tom. 3. p. d. 11. c. 2., & Suarez d. 36. s. 2.
ubi plura allegat, & nō incūbit ei pōt qa ut vidimus in 3a.
lō. Nec ideā in actu n̄ distinctā ab entia actuali; & humanitas &
dēi & gōnis actualis entijs, & ideā, ētas ab entē Ch̄i dim: gō entia,
& ab entē in actu n̄ distō, ētas silēt erit, & quadmodō huma-
nitas entijs & ideā; ita entijs Ch̄i erit. Et nō ē pōt qa an-
gely quoq; virtute nāli ōpris illius vidēt initiē, & clare hu-
manitatem Xi, & totam ny entem nātam actualem, ut vidēt
humanitatē Petri actualiter existentem, d: ens nāle, qd humanitas &
n̄ pōt videre hujusmōi angelly intūe, & clare Deum Ch̄i nāli-
ter, gō evidenter infert, qā Sufficia n̄ substituat in ē actualy en-
tij, sua in ē entiae & substantiam Ch̄i.

Ny 3o & suppōnō sit ōnō entijs nalis, & ment im-
ximō, & entitō, & dūtat nāra, ad nāra suppōi ac-
tualy, primūm eas debet ad extremum & entiam, & nūc ēdem cum
substia dicunt. Ita arbitrat Gaietanus 1. p. q. 16. a. 2. Ferra.
4. ō gentes c. 49. Antonij Rodrigi lib. de Trinitate, & qōs c. 10.
Reliqui & vidē Sac doctōr, ut ostendit Suar. d. 34. s. 4., & Vasq.
d. 31. c. 1., Nō d, qa ni hoc nūc dicendi, deb̄ pōtte fabri-
care in intellectu nāli suppōnē actualē, qa sit entijs. Cum: n. actu-
alitō sit ny entitas, & d 3as illas entijs, & in Sac doctōr suppōi
dicunt, ita suppōnō d ni actus; hoc implicat, tum qa entijs

actualiꝫ quijusq; vj; nꝫ dcõis ab eo re in alto tuno qa te dege-
rat, implicauit rebꝰ entiꝭ, ut enim ej ne, q d, de suppoñit in alto
sine entiã, a q̃ stabilit fruit, qꝺ vj aliqua entiãt, ut ab absti-
ne, qꝺ sic dñs.

Quarto 4º Qꝺ suppõe sup̃ nãm addat aliquod
accñs, ꝺ ꝑ hoc constituat in ne suppõ? Sta ex-
distunt Bruey ꝺ hic 3. q. 6. Tanell. 1. met. q. 17. Qꝺ
Aspey. 1. met. c. 11. citand ꝺ ꝑsat ꝺ alig. ꝑp. q hoc videnꝺ
affãre; Qꝺ si attente legant, hoc nõ extimant, qꝺ hñ velint, qꝺ
hꝫ accñs, cõmuneamq; suppõ cũ hac, Illas, tanqm ex principijs.
Nec desunt roj, qꝫ sibitat hujus mi dicendi, pcipuũ ponit
ponit. Qꝺ qa suppõe, q. tale, ꝺ aliquid substale, ꝺ substia c-
pletũ, q suppõe constituit, ꝺ ẽplementũ substiæ, gõ erit ejꝰdm
ordinij substalis, iamq; suppõe nõ addet sup̃ nãm accñs. ꝓ 2º,
qa Nuñez Qꝺ dñs Sot de facto ciõe accñs, q illi humanitati
debeant. Qꝫ tñ nõ hñt suppõe Suam, q generare nequt cum
substiæ Verbi, nj nãe humã vnitaꝺ, gõ suppõe nõ constituit
cũ ej suppõ q accñs, pluno de hac ne vide apud Suar. Qꝫ Val.
citatos.

Vã sntiã de q dubitare nõ ꝺ Supreme, ut suppõe
addere nãm, constituiq. ni ej suppõ, q multi qñ-
q; inducũt. Hac ẽ ꝺ receptissã mente in Scotj. q ego Stat
Thomas de Argentina in 3. dt. 6. q. 1. a. 1. obe 2º. Qꝫ
videt D. Th. 3. ꝑ. q. 2. ad 3mũ Hegydj Aegidj Roman. in tractatu
de compõe angelorũ. Soto citatos ꝺ Mpꝺ. s. s. n. 33. Vazq.
3. p. dt. 31. c. 6. Arrub. 1. p. d. 10. c. s. Qꝺ coiũ Rñ. 2ª pars
hujus sentiæ, qꝺ nempe substiã, sit illa mij, qmo suppõe addit
sup̃ nãm, videt 2º, ex constitue relãonem hac de re opõium, Qꝺ
ex Soto dificultat, q inqa opponent ẽ hanc nitate sentiãm. Ar-
det 2º astiti, qa accñs ẽ ꝺ independens a subto diuitq; Sit
mariõ mihi Gñdam, a q reddit independens, gõ et substia, q
independens, a substãtia, ꝺ suppõ nãlia, hebit mihi, q
independens sit, ꝺ q appellet substiã.

Ad 2ª ptem hujus sentiæ de dcõe mihi sup-

ſi a nã, ꝓ 1o, qa ẽtiõe n̄ ſ̄ multiplicanda ſine neceſſitate ad
ead neceſſitas, ꝙ ꝓgit, ad inducendam ẽtioñe apẽ rj, iñ nãm, ꝺ
ſubſtiam, n̄ obligat ad maj. ẽtioem ẽ̃ modalem, ꝙ nõ ſ̄ ſubſtia,
ꝺ nãm ſolã hãc ẽtiõ dãt. Maj. huius argi ꝺ cõe ploriũ
dat ui ue: Mñi. ꝓ ex Ariſtotelis mẽtem, ex q, ſolã ẽtiõ mo-
dalis colligit, hãc ẽ n̄ maj. ſufficit, ut illud ẽtineat; ſed
nãm Scõtiſt ꝓtendunt oõ ead. ſubſtia, ꝺ ſubſtia, ẽtj, ẽ n̄ nãli
ea cujus abſentia n̄ colligit, qꝫ ea ſit realiter, ꝺ ſatis ꝺ, ꝺ
ſit mẽj, ꝙniam ꝙnũ mi, n̄ ꝓcedit dari ſine realj modificatj
ne ẽ, ſine illis extre ꝓſunt, qꝫ &. ꝓ 2o qa ẽtj cõplex
actiũ ui qꝫ ẽtj, ꝺ nãſtia, ꝋ ſolum ꝺ mẽj, cum nũc̃ inher
nãm nãta regulꝫ ẽtiõj modalj, ꝓtj ẽ ſine actiõe; actiũ nõ
nãe illa, dari qꝫat ut ꝓſt in ſubſtia, qꝫ mẽj ẽplens ſubſtiam, in
qꝫ ẽtj, ẽ ꝺ ſubſtia, ſolam ẽtiõem modalem habit a ſubſtia.

Nraã hanc ui, ꝺ ꝙj gdm̃ ſchem Scotj, ita reſtrin-
gens conãt ad̃, ut ſubſ n̄ habeat in ſuũ ſ̄ angelicũ.
Ad ũ Arriã. lib. 5. ſuæ Myſp. c. 5. Albert. in 3. dt. 2. a. 2.;
citatꝫ ẽ ꝙ hac ꝓ dãt 4. met. c. 11. Text. 41. Qd D. Thom.
4. ẽ gentꝫ, c. 55. ad 4um. Et in 3o dt. 5. q. 1. a. 3. Fatẽtur ſuũ
ſentiã, ꝙ tenet ſubſtiam angelicam atqui a nã ſolum virtute ꝺ,
qa nãta mẽj, ut ſit ſimꝫ in nã. ita ꝺ ſit nãm in ſuppõ
a ſe modalis ẽtio, ſi angelꝫ n̄ ſit ſimꝫ in nã, ſi ſit ꝺ
ſiõ ꝙ ſe ſubſtans, ꝙ n̄ ſolo ẽ nam in ſuppõ, modalis ẽtiõ,
ſi nã ipſa ſuppũ ẽt.

Hãc ẽ ꝺ nãe nãta, qõ ꝓter citatꝫ, tenere vi-
dẽt multꝫ ſecũ a Suar. ſup citatꝫ Sanc. doc. Et
ꝓ ſpecialiꝰ ui angelꝫ atqui modaliꝰ ſubſtiam a nã. Ego
qd ꝺ ui Suãa nõ offerit, illam aſſumendo, ſufficere ſe ſabe
ui nã angelica, qõ ut iñ nãm ſuãam, ꝺ ſubſtiam ſuãam
dat ẽtiõ modalꝫ, ſi ſe ipſe nãm angelicam, ꝺ ſubſtiam ange
licam, dabit ead modalꝫ ẽtio. Conſeq ꝺ certa, qa ſi moda-
lis, n̄ ꝺnqꝫ ſubſtiã a nã angelica, ꝺnſumptiſtiſq ꝓnet
talj nã, nunc ſuppũ nequeat alteri ſuppõ ꝺ ſe aſſume-
ndi cõcedi. Ad hujus argi ꝓbatiõem ꝙ ſ̄ ꝓbitatꝫ
nõj viri Scõt, miſi nihil ꝺ a Paulo, ſpirit. ad Hebræ. c. 2.

a illa vba, Angelos angelor apprehendit. Hoc ꝙ ut multa ꝓ. mē-
fectant, angelicam nām, ut prius, n sibi proportionē vendit,
ꝺ humanā. ꝓ 2º qa ex eo repugnaret dnā modalē esse subs-
tiam, ꝺ nām angelicam, ut ostendebat oppōs tenēs (cuius fun-
dmō hāc ꝓbō euertet) ꝺmam angelū, totā, ꝺ ꝓ ꝓte substiam
ꝺ spūalē; caream ꝺpriōne, ex mā, ꝺ ꝓ. ꝺ dicā sēlē totā
ꝺ ꝓ spūalē ꝺ ꝺ substiā, ꝺ tū sit substiam, ase modalē
dnā, cum in tribus, ꝺ ꝺ dicā iacuit in sepulchro, vnita ꝺ-
sit suppō Chri, ḡnāli separata sit a mā, ḡ dessit ꝺpriōnē
Christi ex mā, ꝺ ꝓ ni angelo ꝺ infert cathetiam compositōis
ex nā, ꝺ mā substiae. Nec dicas angelum sē substiam ꝺ-
finite substantiam; aiamꝰ nō incompletē substiam, qa hoc solū
fecit, ut diceremꝰ substiam angelicam sē ꝺpletā; substiam nō
ḡ incompletam, n nō fecit, ut diceremꝰ, n ālqui modalē vnam
substiam, ut cōsiderāti pōbit.

Pō 3º. Compositio modalis ex nā, ꝺ substiā nat
sit ni altrīs ex esse creato ꝺ; sā angeli sū ꝺpo-
sitiōnis, siue creati, ḡ substiam habēt modalē dnām. Cō maḡ, ꝺ
si nō ꝺ optime ꝺcēdit mā argō: Inprimis n fingit hāc com-
positō modalē, ni nīs mālēs, angelicis infusionibꝰ, ex aliqua ꝺ-
positā ipōs secundā; sibi minꝰ cōstabit: Sēt negabit ā ꝺpo-
sitione ex mā, ꝺ ꝓ, qa compōs ex substiā, ꝺ prior compōs ex
mā, ꝺ ꝓ; prior n. ꝺ ꝓ, qm ālīqua ꝺpō ex ipsa, ꝺ nīs prius
mā, qm ꝺpō ex eadē; ꝺ tū mā sit qua substiam partialem,
ut latius dicemꝰ ꝺ d. ꝺ sed nō ꝓ nīs, ḡ compōs ex nā,
ꝺ suppō ḡlis substiam cōstituens, ꝺ sit realiter ꝺcta independens
a substātiā; ꝺ cōsequēs n repugnabit ni angelꝰ.

Ō hanc dōnam duo ū argō ꝺ Joan. substiam,
ꝺ ē mūs. ꝺ sit punctus ꝺ hūj lineæ, ꝺ
ꝺ cum ligneā qm tōtā, ꝺ sibi lineā ꝺ hūj lineæ, cum ꝓ-
cum superficie; ꝺ tū punctū ālqua realis absolua, ꝺ lineā ꝺ
superficie, ꝺ n modalē, ḡ substiā n ālquā modalē. Quod
si dicas ālqua modalem, ē secundam substiam, ex cōsequēti sub-
stiā sit, n ex cogā sit hōc. Ad hoc n plene satisfacta ꝺ dubitā.
Quid si iustꝰ, substiā ꝺ dnā ꝺ effectivā, ꝺ nihilominꝰ

ꝺeq̃ir a nũ huius rectꝰ, gꝫ substãtiꝫ eiꝰ, nꝰ ꝺeq̃uerꝰ a nũ modalibꝰ.

Pri punctum ꝺeq̃ui rectꝰ alicuꝰ, et lineam a superficie, quãuis ꝑ tẽpꝰ indiuisibilẽ, nõ diuisibilẽ, cumꝫ identificari nõ ꝓssit, gꝫ substãtiꝫ nõ ꝺifferunt. Ymo nec secundi dicemus, tẽpꝰ accommodatꝰ rei, cuiꝰ ẽ hõy, diuisibile ẽ, si nõ diuisibile sit. Animi tñ habitꝰ scientiæ, gꝫ huꝰ et filii ꝑsit ꝺari ex ꝑsentia sacrꝫ, gꝫ ẽ nõy identificabꝫ, cum corpore gꝫ ẽ filii, cum tñ videat ẽ aliqꝫ indiuisibilꝫ ꝑsentiæ loco ꝑsentꝫ totum corpꝫ ut tale tõ, et totum, ni ꝙbꝫ ꝺẽ ꝺari. Fatuum ergꝫ ẽ, ꝺ gꝫ assumit, ꝑsentiam scilicet gꝫ ẽ filii sacramentalem ẽ indiuisibilem sine ꝺe, sicut indiuisibile ꝺ ꝑsentꝫ totum corpꝫ ut tõ: Ymo illa ꝑsentia ꝺiuisibilꝫ ut visibile sicut aliꝰ ꝺuas tres. Z. Z. ꝑ ꝺ. 66. s. t. ꝺ. 2. Sine. gꝫ nõ ẽ gꝫ ꝑsentia accommodata, corpori diuisibili inẽ ẽ. Gꝫ alia ẽ ꝑsentia ꝑtialis capitis, alia manꝰ &c. Ymo ꝺe hoc ꝺic, gꝫ attributa, manꝰ ꝑt vnꝰ ꝑtialis ꝑsentia sibi alia, gꝫ nõ punctꝰ, aut linea, gꝫ indiuisibilꝫ ẽ eadem ꝑpt, cumꝫ oĩa careant ꝑtibꝰ. Et nõ inficiam ꝺe substãtia gꝫ ꝺeꝰ nec actꝰ ẽssencꝫ, nec substãtia gꝫ ꝺei, cumꝫ sit mirꝫ substãtia Dei, nõ vt huius creatꝰ, nꝰ ꝑt nꝰ ꝺeq̃uirꝰ rectꝰ. Accꝫ tñ ꝺe gꝫ loqmꝰ, ꝺ ꝺe gꝫ essentiꝫ. ꝺeq̃uirꝰ modalibꝰ, ꝺ substãtia nãlꝫ, ꝺ ꝺeꝰ, vt nꝰ ꝺicit ꝓpriꝫ arguẽs, ex substãtia Dei collatus, ut nũ ꝺiuinꝫ ꝺ substãtiam ꝺiuinam, cumꝫ ꝑsit nõ comparatam.

Nꝰ arguimꝰ, sit Dei, ꝺini ꝑsona, ꝺiue substãtia rationalis, ꝺ maxꝰ ꝑfecta, substãtia creata, et ꝺicat nãlꝫ, ꝺ maxꝰ nãlꝫ ꝑfecta, gꝫ nꝰ ꝑsit illam supplere ꝺiuina substãtia, nꝰ ex se ꝺeꝰ compõe, cum ꝺe ꝑ ꝺeitꝫ ngãtur. Et ꝑfat ꝺ, gꝫ ꝺiuꝰ omnipotꝰ, nꝰ ꝑt supplere ꝑsentiam creatam, ex eo gꝫ ꝑsentia creata sit nãlꝫ, gꝫ sit aptꝰ nãlꝫ, qꝫ ꝺiuꝰ substãtia, substantiam creatã supplere ꝓssit, negatum ẽ ꝺ nram sententiam, cum ꝺe nũc. Confirmat ꝺ, gꝫ nãlꝫ ꝺ supplet nisi ꝑ nullã aliam, ꝺ substãtia creata supplet ꝑ naturam substãtiæ Dei ipsi, ꝺ nꝰ ꝑ nullã, gꝫ nãlꝫ nꝰ ꝺ.

ꝑ̃ maj. ab reductõe. Scientia nãlz ꝺ̃ dñi supleb; ꝺ̃ naꝑ̃ ꝺ̃ scientiam, ꝺ̃ vnaq; ꝺ̃ mij. Quinq; Cubi, & alind Cubi, ſqz= mo & abiamo ſiquinam; Scientia in actõe, & abiam; in habitu, & in actuij ſit extra ſubiectum, & mõm exitendi ſola, gõ mij semp supleb & mõm, ac ſint ſubstãe eiꝰ, & accidẽtes ſupleb mij nõ ꝺ.

2ª ãeq; ſuiꝰ angi ſolutus in marmet ex dom. 3as ac. d. 12. de ſubtia. ꝺ. Expoſitõe hꝰ egit Cubi Leclaraui, quam nõ, n' repugnaret ſubstãe diuꝰ ꝑfectus vnꝰ ſic eſſent eum nã diuꝰ & dñi: Quasꝫ ſolum ſubtiãe ꝺ̃, duꝰ ãeꝰ ſuiꝰ angi. Sed 2ª nã, n' ex eo ſequit, qꝺ ſcientia ſit mij, n' poſſe supleri & impenitentiã dicam; n' ex eo, qꝺ ſcientia eiꝰ, ac mij ſmpfectus, & accidẽs ex eiꝰ õe, semp vnꝰ & aeqñ conſeruat: & imperfectio ei in ſubstãe eiꝰ, te mij ſit n' inueniat; nõ & ſcientiam Cubi supleri ponit. Ad 2am õem nõ ãtqꝺ ãij Mij n' supleb mij & mõm, gõ mij ꝺ̃ mẽſectu, & aut vnꝰ & aeqñ eum ꝛe modificatus, Cubi & ſit mij, & qꝺ cogit arguꝺ ãeb ãe. Mij n' supleb, nisi & mõm, gõ mij ꝺ̃ effectu, ãij ꝺ̃ ſubstãe, & faciꝫ vnꝰ & ſic eum ãe, nego ãe. Qꝺ hinc naſcit, qꝺ. Cubo diuꝰ repugnet supleri mij alios, n' vi ſubstiã;

Dico ꝺ hoc vnio ꝺ̃ ponit Cubum diuꝰ, ꝛe ipſo, supleri mõm ſubiectum, & te mij ſit, ꝺ̃ mij, ex & vnꝰ ſic reſultat. Nõ duꝰ mentis ee, ut Cubum diuꝰ, & ſubstiã mentis, mijnꝰ aſſigno. 2e ipſum ſubſiſtat. 1mo ꝺ, ut ſit mij ex & fiat vnꝰ & ſic, 2do ꝺ, ut ſit diuꝰ: Vnio n' ſubſiſtij, ut diximꝰ, n' ꝺ diuꝰ, ſubstiã vi mentis. Vn' repugnat, qꝺ & diuꝰ Cubi, & diuꝰ ꝺ̃ mẽ diuꝰ, ſit et ſubſiſtat, & ſupleat defectũ ſubstiã & ꝺ̃ diuꝰ, n' vi vnionis & diuꝰ n' ꝺ. Reſpondet, qꝺ vnio in alio caſu supleri nequeat, ſed vnio semp ſit cum dependia, ut ſubſiſtentiarꝫ, dependia vi in Deo diuꝰ n' ſit

2mo qꝺ reſpondendum ſupereſt ni ſpe Lect.

ꝺ; & Deꝰ poſſit de facto abſolutas, diuina

ens, cujus substia ab ipsa n' differt, seu q de ipsa d' possit subsistens: quin appartenia hujus generis, a fortiori negabit illi, q dicunt de facto, substa virtute, atque substiam a ens, cujus d' substia, ut d' Durandus in 2° dt 1. q. 1. Non ga. 4. q. 2. 2mo sustinere prius sententiæ ei pot, qa nullus assignari potest ens, cui Deus de absoluta sua pia, nequeat facere substiam, q de ipso sit subsistens, et n' q minus ebium, Nam talis substia esset ens finitum, ut multis alijs Deo longe inferior, gd absurdum. 3mo sustinenti ei pot, qa nullum videt inconveniens, qd talis substia inassumpti esse sit, aut nullum inferiens judicat, qd alicui inexpan dat unioni ad hypostasim dinam. 5mo hæc omnia affectioni mæ, Deum imitandi, ut q substia debeam virtute ab eo agere: qd pp hæc pietas, n' d' negandæ gratuitæ bitati substiæ, q de ipso sit minus subsistens.

Quamuis hæc sententia ad alios defendat, de facili negotio sustineri queat: Nec audenti facilitas committat, cum pneb in falsitatis probabili: nec veritas negare potest gratiosi affectionis. Dei ad 1mo sustinere alio modo esse talem creaturam substiam, multis ex capitibus. 1° qa implicat substia n' ens positum ex essentia, seu a fortiori implicabit substia n' ens positum a se, ex substia: 2° qa n' ens ex substia, et n' a se, n' ens primum subsistens Deus, q d' est simplicissimum, nec ullo modo alicui inesse potest, cum deitas proprietates Deo denudans, ac deo forte, et infinite ens. 3° qa ens q' non creatum, ens d' substia ab alio a se habens. Dixi! Quia, ne solvendo videamur de entia, q n' d' non ens, ad d' ipsum ens positus in actu, ut entia sit actuale. 4to sustinendo oppositi illius absurdi, q assignatum ei maxime inconveniens, ut substia assumi nequeat, cum non substia sit assumptibile, aptaq ad compositionem unius q se, ut q vitio diversitas maxime inter substiam et ens, qd ex non ens inceptum d', ad assumptionem hypostaticam, cum et inceptum sit ad componendum unum se cum alio. Ad 2um gratiosi concedendo ens, q ab impossibili ad ens actuale de ipsa substia, sic effectus talem substiam Deum imitari;

nego tñ admittendam ee talem subam, qñ nñquam dicetur,
contraria plentia ẽ expſſe dar. D. Th. 1. p. q. 82.
a. 1. c. Ingnire, an D. Th. 2. 2. q. 82. a. 1. c.
dñt de mente ẽius illum ſſe, q̃ vtrũq; in hac lec. dixe
ſentiã. q̃ 1º qo ois ſubia exiſtẽs deo ẽ impoſſibile, ex eo tñ
ſit, ut ẽpoſſibilẽm naturã dicat, ſut a nõbis dictum ſuit d.
q. de ſubia. a. 2. 2ª dub. Ex actuti reali ẽ ẽpoſſibile ex
ſubia, et ſubtiã ẽ min. ẽpoſſibile actuãtali; qd ẽ ex re hy
cinthi gñs, nec ẽ ex ſubia; q̃ ſi nulla ſubia poſſibilis eſſet,
q̃ ex actuti reali n' ẽponat, nulla et poſſibilis eſſet, q ex ſub-
tiã, modalib' ẽtio n' ẽtonat. Nec valet, qñ alig opponat,
ſubiam videri ex se ee magis determinatam, ad ſubtiam, qm
ad actuã; qm ẽpoſſe poſſe ſere ſubtiam, a q̃ dctum vſtute
diſtinguat'. n' vñ ẽtio se ſere ad actuã, q̃ naturã, ſatem aliqua,
realẽ ſubtiã arguere? Nec valet inga, ſere cugio, q̃ n' mlty
determinãt ẽ ſubia ẽintalẽ q̃ dubiũ ẽdat, qm actuã, q̃ ẽ realẽ
ẽtia, q̃ nõ arenderam. Sz n' ẽ poſſibile actuã, q̃ dit realẽ
ẽtiã, ẽ n' ẽtinguat' modalẽ a ſua nõtiã; q̃ pari rõe
ẽ in ſubia q̃ ordiñ ad ſubtiam ẽ'ẽit. Nec ſtringit ne-
gando min' admittendo poſſibile ee aliquod actuãle ẽtiã, qm ne-
ã, q̃ ſua nõtiã dit, ſi ee ab ee modalẽ ẽtguat'. ẽtc-
runt q̃m loquent, q̃ vñm n' ẽtinet hãc rõ; q̃ die ordo, q-
nism actuãle ẽtiã, ni ee ẽtiã ab actuãte modali; q̃
2º pendeat ex dicto meãnta vnione, ale ẽtio ale rõ; 2º
dicãt actuãle modale, pendeat de ipſo; iõq. 1º actuãle dit de-
pendere ẽpoſſibile ẽtiã. Sz actuãle de q̃ cogm' reale poſſe,
q̃ n' modale, q̃ n' pendeat de ipſo, nam iam tunc, poſſe, et n'
poſſe mũ, ut dicebatur.

Qñ 2º ad dentiã. Qd conſtat ex 1. 2ª Bañy d.
d. Dico 2º, Ex eo q̃ n. ẽ Deus n' ẽponibl' alt
rei ex ſubia rationis, q̃ ex ſubtiã modalẽ diſtiã, ea dim-
ſibilitas tñm ſſ rationem ẽfectionem, qm dcm ẽt ad no-
cere de ipſa, ſed q̃ nam eadem, vnde ẽpoſſibile aliqua alt rei,
ẽfectionem emendãtam in eadẽ ex aliquo ſto ẽtiã; ad im-
plicat ſubia, ni q̃ dit rei ẽtinguibilitas, q̃ cadat ſit, q̃

Dari

Dari nequit subtia, q̃ de ipsa sit subtiis. Quod n̄ bene occurrit, si dicat subtiam dare aliquid a se, q̃niam ēgens subtiet, q̃nuq̃ q̃ subtiam, a se diuino virtute aliq̃d. Quo vō mō q̃ se subtiet, cum sit ex nihilo, et a se ipso. Hoc vō subtia semp foret ex ēgeas, pendens a liberali dei voluntate, qui liberum ēst ipsam facere, vel facere. Nihil ēm recte occurrit, qa de ēgente subsistere dare subtiam; ēndecunq̃ vel subtiet, dicit simplicitatem ipsius dei, qd involuit ēternam, q̃admodum involuit ēternam, et alia subtia ria, q̃ voluntatem ac indigentiam realis, q̃ actu sine ac realis imitatis valet, aut q̃ de ipsa sit ipsa, et actu intelligendi: Dicā velle q̃ quam subtiam, et intelligere sit ipsum subtiis dei. q̃nuq̃ de alio cap. subtia illa, q̃ foret sua illecebra, et volitio limitata supponat q̃ &c.

Sed tandem, q̃niam q̃ foret subtia, q̃ sit realis ac sumi pōt ad vnionem inspectabiliam q̃ a, et rōe sui, vte posse quas. tom. 1. tr. 2. q. 1. a. 1. tria d. 6. quæ de vno est. Si subtia ēst, q̃ assumibil ad subtiam diuinam, dependit ipsiam subtiam, et q̃nuq̃ subtiam componentem. Dō impossibile e subtia, q̃ dicat subtiam de quo virtute alia cuius impossibile sit, q̃ de ipsam fiat, et minime assumptio foueret. Supposita Maj. ordo min. qa vnio ad subtiam dicam, e vnio de subtiam, q̃ meante, nec e in alio ut in subtiante, dō tollit subtia nali, q̃ nec e in subtiante, independenter ab alio. e tollit nec, q̃ subtia n̄ sit in rigore. Subtiam ex ēponit, ut dicamus Lee Legisti de mō frē nali; q̃admodum tollit ab accidente inhæsio, si illi subiectū nec entendi pōt. Quod si dicas dare subtiam posse assumi n̄ pōt ad hoc ut ens possibile sit, efficaciter dicy nec; Dein cum ēst de facto subtia, ita quo subsistat, ut assumi possint, probabile ēst ēst ex assumptibili, cum de rōe subtiæ q̃ sit realitas ēt grisea, q̃ sit assumptibilis, et hæc subtia vocandæ foret saltē dubio realitas, cum nec n̄ pōt minime assumi, an dari negetur sine vlla modificatis, de cuius q̃tās ēst subtiæ n̄ desert, cum e subtiæ dicant, et ipsa subtiæ, q̃ impossibile e alia subtia.